

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 20 października 1966 r.

Nr 58

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

278 —	Ministra Finansów z dnia 28 września 1966 r. w sprawie warunków i kontroli dewizowej wywozu, przywozu i przewozu wartości dewizowych przy przekraczaniu granicy państwowej	563
279 —	Ministra Łączności z dnia 20 sierpnia 1966 r. w sprawie wolnych od opłat przesyłek pocztowych wysyłanych przez żołnierzy lub pod ich adresem	567
280 —	Ministra Rolnictwa z dnia 27 września 1966 r. w sprawie ustalenia kosztów budowy w 1964 i 1965 r. typowych obiektów gospodarczych na wsi o standardowym wyposażeniu dla określenia sumy skarbowych bonów inwestycyjnych, do której ogranicza się prawo do premii	567
281 —	Ministra Rolnictwa z dnia 30 września 1966 r. w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnej oceny odmian	567
282 —	Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar z dnia 5 października 1966 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji	568

278

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 28 września 1966 r.

w sprawie warunków i kontroli dewizowej wywozu, przywozu i przewozu wartości dewizowych przy przekraczaniu granicy państwowej.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1, art. 10 ust. 1 pkt 1 i art. 34 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Ileż w zarządzeniu jest mowa o „wartościach dewizowych” bez bliższego określenia, oznacza to również następujące ich rodzaje:

- 1) czek i weksle, choćby były wystawione in blanco,
- 2) asygnaty kasowe, akredytywy, polecenia wypłat i przekazy — zarówno imienne, jak i na okaziciela, bez względu na formę dokumentu i osobę wystawcy,
- 3) obligacje premiovane oraz skrypty dłużne oprocentowane.

2. Krajowe środki płatnicze, papiery wartościowe, świadectwa udziałowe i książeczki oszczędnościowe stanowią wartości dewizowe również w razie wnoszenia ich na statki morskie i inne środki przewozowe, określone w § 3, lub znoszenia ich z tych statków i środków przewozowych.

3. Użyte w zarządzeniu określenia „statek” lub „statek morski” oznaczają statek morski lub inne urządzenia pływające, przekraczające granicę polskiego morza terytorialnego.

§ 2. 1. „Polskim obszarem dewizowym” jest polski obszar celny, z wyłączeniem statków morskich bandery obcej, chyba że pozostają one w naprawie lub w remoncie w stocznich polskich. Statki morskie w budowie w stocznich polskich dla armatorów zagranicznych traktuje się od chwili objęcia statku przez kapitana, wyznaczonego przez armatora zagranicznego, jako statki bandery obcej.

2. „Przewóz” wartości dewizowych w rozumieniu niniejszego zarządzenia oznacza przewóz tych wartości przez pol-

ski obszar dewizowy do innego kraju w podróży odbywanej przez ten obszar tranzytem.

§ 3. 1. Wnoszenie wartości dewizowych na statki morskie bandery polskiej, jak również znoszenie ich z tych statków traktuje się odpowiednio jak wywóz lub przywóz wartości dewizowych przez granicę państwową. Tak samo traktuje się wnoszenie i znoszenie wartości dewizowych na statki morskie bandery obcej i ze statków morskich bandery obcej w okresie naprawy lub remontu tych statków w stocznich polskich.

2. Przepis ust. 1 ma zastosowanie także w razie wynoszenia wartości dewizowych z innych niż statki morskie środków przewozowych znajdujących się między granicą państwową a granicznym urzędem celnym lub pozostających pod dozorem celnym, jak również w razie wnoszenia wartości dewizowych do takich środków przewozowych.

3. Ileż według przepisów dewizowych lub zezwolenia dewizowego wolno określone wartości dewizowe wywieźć za granicę lub przywieźć do kraju, oznacza to równocześnie, że wolno je także odpowiednio wnieść na środki przewozowe określone w ust. 1 i 2 lub znieść je z tych środków przewozowych.

§ 4. Kontrolę dewizową przeprowadzają graniczne urzędy celne, zwane dalej „urzędami celnymi”, na zasadach i w trybie kontroli celnej, ze zmianami przewidzianymi w niniejszym zarządzeniu.

§ 5. Osoba przekraczająca granicę państwową (również burtę statku morskiego) obowiązana jest bez wezwania zgłosić, a na żądanie przedstawić urzędowi celnemu wszystkie posiadane wartości dewizowe i podać ich rodzaj, ilość i kwotę — nawet te, których wywóz, przywóz lub przewóz jest przepisami dewizowymi dozwolony, i bez względu na to, czy stanowią one własność osoby przekraczającej granicę, czy innej osoby.

Rozdział 2.

Wywóz, przywóz i przewóz wartości dewizowych przez osoby przekraczające granicę na podstawie paszportów lub równorzędnych dokumentów.

§ 6. 1. Zgłoszenie posiadanych wartości dewizowych urzędowi celnemu przez osoby przekraczające granicę państwową na podstawie paszportów lub równorzędnych dokumentów powinno być dokonane pisemnie w razie:

- 1) przywozu wartości dewizowych:
 - a) przez krajowca dewizowego, który czasowo przebywa za granicą, a przybywa w tym okresie na czasowy pobyt do kraju,
 - b) przez cudzoziemca dewizowego, z wyjątkiem przywozu pieniędzy polskich nabytych w bankach krajów, z którymi Polska rozlicza się w clearingu w rublach, przez obywateli tych krajów;
- 2) wywozu przez krajowca dewizowego pieniędzy polskich, o ile dotyczy ich obowiązek powrotnego przywozu.

2. W wypadkach przywozu lub wywozu nie wymienionych w ust. 1 zgłoszenie posiadanych wartości dewizowych powinno nastąpić ustnie, chyba że przepis szczególny wymaga dokonania zgłoszenia pisemnego. Nie wyłącza to pisemnego zgłoszenia przez krajowca dewizowego przywozu wartości dewizowych, jeżeli jest on zainteresowany w takim zgłoszeniu.

3. Zgłoszenie pisemne powinno być dokonane na formularzu deklaracji, której wzór ustala Główny Urząd Cel. Zgłoszenie na formularzu deklaracji ustalonego wzoru nie jest wymagane, gdy osoba przekraczająca granicę państwową przedstawia deklarację wywozu wartości dewizowych z obcego państwa, a polski urząd celny stosownie do porozumienia międzynarodowego potwierdza na niej przywóz tych wartości do kraju.

4. Krajowcy dewizowi przebywający za granicą, a przybywający na czasowy pobyt do kraju (ust. 1 pkt 1 lit. a), powinni okoliczność tę udowodnić urzędowi celnemu przy pisemnym zgłoszeniu przywozu wartości dewizowych (zaświadczeniem polskiego przedstawicielstwa dyplomatycznego, urzędu konsularnego, delegacją służbową lub pismem wzywającym do czasowego przyjazdu do kraju, dokumentem stwierdzającym dalsze trwanie zatrudnienia, stażu naukowego lub szkoleniowego za granicą albo tym podobnym dokumentem).

§ 7. 1. Poza wypadkami, w których stosownie do przepisów dewizowych sam tylko paszport lub równorzędny dokument służy za dowód uprawnienia do dokonania wywozu, przywozu lub przewozu wartości dewizowych, uprawnienie takie powinno być stwierdzone jednym z następujących dokumentów:

- 1) pismem Narodowego Banku Polskiego, Banku Handlowego w Warszawie S. A. lub Banku Polska Kasa Opieki S. A., stwierdzającym udzielenie zezwolenia na wywóz, przywóz lub przewóz określonych wartości dewizowych, albo odpowiednią adnotacją tych banków z odbitką stempla w paszporcie lub równorzędnym dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,
- 2) zaświadczeniem wywozu, wystawionym przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych, stwierdzającym, że osoba w tym zaświadczeniu wymieniona, wyjeżdżająca za granicę na podstawie delegacji tegoż ministerstwa, jest uprawniona do wywozu zagranicznych środków płatniczych wymienionych w zaświadczeniu,
- 3) zaświadczeniem wywozu określonej kwoty pieniędzy polskich na koszty podróży i pobytu za granicą, wysta-

wionym przez instytucję uprawnioną przepisami dewizowymi do wystawiania takich zaświadczeń,

- 4) pisemnym zgłoszeniem przez krajowca dewizowego przywozu wartości dewizowych do kraju (§ 6 ust. 1 pkt 1 lit. a), potwierdzonym przez urząd celny oraz dokumentem, o którym mowa w § 6 ust. 4 — w razie powrotnego wywozu ich przez krajowca dewizowego udającego się za granicę dla kontynuowania tam czasowego pobytu,
- 5) pisemnym zgłoszeniem przywozu wartości dewizowych przez cudzoziemca dewizowego, potwierdzonym przez urząd celny — w razie powrotnego wywozu ich za granicę,
- 6) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym uzależniony jest wywóz, przywóz lub przewóz określonych wartości dewizowych.

2. Powrotny przywóz pieniędzy polskich przez osobę, która po wyjeździe na pobyt czasowy za granicę pozostała tam na stałe, a następnie przybywa do kraju — może nastąpić na podstawie pisemnego zgłoszenia wywozu tych pieniędzy z kraju, potwierdzonego przez urząd celny, zaopatrzonego w adnotację polskiego urzędu konsularnego, stwierdzającą zmianę paszportu na polski paszport konsularny lub na paszport obcego państwa. Przywóz ten może nastąpić również na podstawie odpowiedniego zaświadczenia wystawionego przez urząd konsularny.

§ 8. 1. Urzędy celne potwierdzają pisemne zgłoszenie wartości dewizowych na formularzu deklaracji pieczęcią lub stemplem urzędu celnego i podpisem pracownika kontrolującego. W wypadkach, o których mowa w § 6 ust. 4, urząd celny zamieszcza na formularzu zgłoszenia adnotację „przerwa pobytu”.

2. Urząd celny może odstąpić od zamieszczenia potwierdzenia na formularzu deklaracji, jeżeli stosownie do przepisów dewizowych potwierdza wywóz, przywóz lub przewóz wartości dewizowych na innym dokumencie.

3. Dokumenty zawierające indywidualne zezwolenie dewizowe lub stwierdzające zezwolenie na wywóz, przywóz lub przewóz wartości dewizowych urząd celny odbiera od osoby okazującej je przy przekraczaniu granicy. Jeżeli jednak zezwoleniem objęty jest także powrotny przywóz lub wywóz wartości dewizowych, urząd celny zaopatrza dokument odpowiednio w adnotację „wywieziono” lub „przywieziono” i potwierdza w sposób przewidziany w ust. 1, a odbiera taki dokument przy powrotnym przekraczaniu granicy przez osobę go okazującą.

§ 9. 1. Urzędy celne dopuszczają powrotny wywóz za granicę wartości dewizowych na podstawie potwierdzonego przez urząd celny pisemnego zgłoszenia lub innego dokumentu uprzedniego ich przywozu do kraju, jak również powrotny przywóz z zagranicy pieniędzy polskich na podstawie potwierdzonego przez urząd celny pisemnego zgłoszenia lub innego dokumentu uprzedniego ich wywozu z kraju — po stwierdzeniu, że wartości dewizowe, również pieniądze polskie, powrotnie wywożone są tego samego rodzaju i w ilości nie większej niż uprzednio przywiezione oraz że pieniądze polskie powrotnie przywożone nie przekraczają ilości uprzednio wywiezionej. Urzędy celne dopuszczają również powrotny przywóz pieniędzy polskich z zagranicy do wysokości kwot, których wywóz z kraju nie wymaga potwierdzenia przez polski urząd celny.

2. Urząd celny może dopuścić do wywozu przez cudzoziemca dewizowego pieniądze zagranicznych do równowartości 200 zł, jeżeli uzna ich przywóz za uprawdopodobniony mimo braku potwierdzenia tego w pisemnym zgłoszeniu.

§ 10. Przepisy §§ 6—9 mają odpowiednie zastosowanie również przy przewozie wartości dewizowych, z tym że urzędy celne obowiązane są w każdym wypadku żądać przedstawienia do kontroli wartości dewizowych przy wjeździe do kraju osoby jadącej przez polski obszar dewizowy tranzytem.

Rozdział 3.

Wywóz i przywóz wartości dewizowych przez osoby przekraczające granicę na podstawie przepustek lub równorzędnych dokumentów.

§ 11. 1. Przy przekraczaniu granicy państwowej w pogranicznym ruchu turystycznym zgłoszenie posiadanych wartości dewizowych urzędowi celnemu powinno być dokonane pisemnie w razie:

- 1) przywozu pieniędzy i innych zagranicznych środków płatniczych przez osoby uprawnione do przekroczenia granicy na podstawie przepustek państwa sąsiadującego lub równorzędnych dokumentów,
- 2) wywozu pieniędzy polskich, czeków wystawionych na walutę polską przez uprawnione banki w Polsce oraz imiennych książeczek oszczędnościowych przez osoby uprawnione do przekroczenia granicy na podstawie polskich przepustek lub równorzędnych dokumentów — jeżeli te wartości objęte są obowiązkiem powrotnego przywozu do kraju.

2. W wypadkach przywozu lub wywozu nie wymienionych w ust. 1 zgłoszenie wartości dewizowych posiadanych przy przekraczaniu granicy w pogranicznym ruchu turystycznym powinno być dokonane ustnie.

3. Pisemnego zgłoszenia wartości dewizowych dokonuje się na formularzu deklaracji ustalonego wzoru, a gdy formularz przepustki lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy zawiera rubryki do tego celu przeznaczone — na formularzach tych dokumentów. Przepis § 6 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 12. Poza wypadkami, w których stosownie do przepisów dewizowych sama tylko przepustka stała, jednorazowa lub inny dokument uprawniający do udania się na określony obszar pograniczny w państwie sąsiadującym lub w Polsce albo przepustka turystyczna lub inny dokument uprawniający do udania się na określony pograniczny obszar turystyczny w państwie sąsiadującym lub w Polsce służy za dowód uprawnienia do dokonania wywozu lub przywozu określonych wartości dewizowych przez osobę przekraczającą granicę — uprawnienie takie powinno być stwierdzone nadto jednym z następujących dokumentów:

- 1) w razie powrotnego przywozu pieniędzy polskich albo powrotnego wywozu wartości dewizowych — pisemnym zgłoszeniem odpowiednio uprzedniego ich wywozu lub uprzedniego przywozu, potwierdzonym przez urząd celny,
- 2) pismem Narodowego Banku Polskiego, stwierdzającym udzielenie zezwolenia na wywóz lub przywóz określonych wartości dewizowych, albo odpowiednią adnotacją banku z odbitką stempla na przepustce lub równorzędnym dokumencie uprawniającym do przekroczenia granicy,
- 3) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym uzależniony jest wywóz lub przywóz określonych wartości dewizowych.

§ 13. 1. Wywóz i przywóz wartości dewizowych, dokonywany w pogranicznym ruchu turystycznym, urzędy celne potwierdzają:

- 1) gdy zgłoszenie wartości dewizowych następuje pisemnie,
- 2) gdy potwierdzenie wywozu lub przywozu wartości dewizowych stanowi podstawę uprawnienia do dokonania powrotnego ich przywozu lub powrotnego wywozu.

2. Potwierdzenie powinno być dokonane w formie odpowiedniej adnotacji na formularzu deklaracji albo na przepustce lub równorzędnym dokumencie, trwale dołączonej do nich kartce lub na wystawionym przez bank dowodzie nabycia zgłaszanych środków płatniczych.

§ 14. Wywóz i przywóz wartości dewizowych, dokonywany w małym ruchu granicznym, urzędy celne, w miarę potrzeby, odnotowują dla celów kontroli dewizowej na przepustkach lub trwale dołączonych do nich kartkach.

§ 15. Do postępowania z dokumentami zawierającymi indywidualne zezwolenie dewizowe lub stwierdzającymi zezwolenie na wywóz lub przywóz wartości dewizowych w pogranicznym ruchu turystycznym albo w małym ruchu granicznym, jak również dokumentami traktowanymi jako równorzędne z tymi dokumentami, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 8 ust. 3.

Rozdział 4.

Wywóz i przywóz wartości dewizowych w ruchu statków morskich i przy przekraczaniu burty statku.

§ 16. 1. Przepisy §§ 17—19 stosuje się:

- 1) do członków załóg statków morskich bandery polskiej, którzy wywożą i przywożą na tych statkach wartości dewizowe,
- 2) do członków załóg statków morskich bandery polskiej lub obcej i do innych osób, które wnoszą wartości dewizowe na te statki i znoszą je z tych statków.

2. W sprawach nie uregulowanych w §§ 17—19 stosuje się przepisy § 6 ust. 1—3 i §§ 7—10.

§ 17. 1. Zgłoszenie wartości dewizowych urzędowi celnemu powinno być dokonane pisemnie w razie:

- 1) przywozu i wywozu wartości dewizowych stanowiących zawartość kasy okrętowej statku bandery polskiej, jak również zawartość kasy okrętowej statku bandery obcej zawijającego do stoczni polskiej w celu naprawy lub remontu albo opuszczającego stocznię po naprawie lub remoncie,
- 2) wnoszenia pieniędzy polskich na statek bandery polskiej przez członka załogi statku w celu złożenia ich w kasie okrętowej na wywóz,
- 3) znoszenia ze statku bandery obcej przez członków załogi statku wartości dewizowych, w tym również pieniędzy polskich pochodzących z zaliczki kapitańskiej.

2. W wypadkach innych niż określone w ust. 1 zgłoszenie wartości dewizowych wnoszonych na statek lub znoszonych ze statku powinno nastąpić ustnie.

3. Zgłoszenie pisemne powinno być dokonane na formularzu deklaracji ustalonego wzoru (§ 6 ust. 3). Wartości dewizowe stanowiące zawartość kasy okrętowej zgłasza się na formularzu deklaracji, której wzór ustala Główny Urząd Cel.

§ 18. Poza wypadkami, w których stosownie do przepisów dewizowych sama tylko książeczka żeglarska lub równorzędnym dokument członka załogi statku morskiego albo dowód osobisty lub równorzędnym dokument lub przepustka innej osoby (nie będącej pasażerem statku) służy za dowód uprawnienia do wywozu lub przywozu na statek wartości dewizowych albo do zniesienia lub wniesienia ich na statek, uprawnienie takie powinno być stwierdzone nadto jednym z następujących dokumentów:

- 1) w razie powrotnego wywozu za granicę wartości dewizowych stanowiących zawartość kasy okrętowej — dowodem pisemnego zgłoszenia przez kapitana statku bandery polskiej przywozu tych wartości z adnotacją urzędu celnego o ich przywozie,
- 2) w razie powrotnego przywozu pieniędzy polskich zdeponowanych w kasie okrętowej, a należących do członków załogi lub pasażerów statku bandery polskiej — dowodem pisemnego zgłoszenia wywozu tych pieniędzy z adnotacją urzędu celnego o ich wywozie,
- 3) w razie powrotnego znoszenia pieniędzy polskich ze statku bandery polskiej przez członka załogi, wniesionych uprzednio na statek i złożonych w kasie okrętowej — pisemnym zgłoszeniem ich wniesienia z adnotacją urzędu celnego o wniesieniu oraz adnotacją kapitana statku o podjęciu tych pieniędzy z kasy okrętowej,
- 4) w razie wnoszenia pieniędzy polskich na statek bandery obcej tytułem zaliczki kapitańskiej — dokumentem wystawionym przez przedsiębiorstwo wypłacające zaliczkę i rozliczające ją z kapitanem statku, o ile dokonuje ono tych czynności na podstawie ogólnego zezwolenia dewizowego, a w braku takiego zezwolenia — pismem wymienionym w pkt 7, w razie zaś znoszenia ze statku pieniędzy pozostałych z takiej zaliczki — dokumentem wystawionym przez to przedsiębiorstwo, zaopatrzoną w adnotację kapitana statku o wysokości pozostałej kwoty,
- 5) w razie znoszenia pieniędzy polskich otrzymanych na statku bandery obcej z zaliczki kapitańskiej — pisemnym zgłoszeniem zniesienia, zaopatrzonym w adnotację kapitana statku o wysokości wypłaconej kwoty,
- 6) w razie powrotnego wnoszenia na statek pieniędzy polskich z zaliczki kapitańskiej — dokumentem wymienionym w pkt 5, zawierającym adnotację urzędu celnego o zniesieniu ich ze statku; urząd celny może dopuścić do powrotnego wniesienia na statek pieniędzy polskich do kwoty zł 200, jeżeli uzna ich uprzednie zniesienie za uprawdopodobnione mimo braku potwierdzenia tego przez urząd celny,
- 7) pismem Narodowego Banku Polskiego, stwierdzającym zezwolenie na wniesienie na statek lub zniesienie ze statku określonych wartości dewizowych albo odpowiednią adnotacją banku z odbitką stempla w dokumencie uprawniającym do wejścia na statek,
- 8) innym dokumentem, od którego posiadania stosownie do warunków przewidzianych w ogólnym zezwoleniu dewizowym uzależnione jest wniesienie określonych wartości dewizowych na statek lub zniesienie ich ze statku.

§ 19. 1. Znoszenie wartości dewizowych ze statku morskiego i wnoszenie ich na statek przez członków załogi statku i inne osoby urzędy celne potwierdzają:

- 1) gdy zgłoszenie wartości dewizowych następuje pisemnie,
- 2) gdy potwierdzenie zniesienia lub wniesienia wartości dewizowych stanowi podstawę do powrotnego ich wniesienia lub zniesienia.

2. Potwierdzenie powinno być dokonane w formie odpowiedniej adnotacji na formularzu deklaracji lub na dokumencie stwierdzającym uprawnienie do zniesienia wartości dewizowych ze statku lub do wniesienia ich na statek.

§ 20. Do pisemnych zgłoszeń, zaświadczeń i innych pism, o których mowa w § 18 pkt 3, 4, 6, 7 i 8, stosuje się odpowiednio przepisy § 8 ust. 3.

§ 21. Przy przekazywaniu statku morskiego zbudowanego w stoczni polskiej dla armatora zagranicznego, kapitan obejmujący statek i inni członkowie załogi mogą zatrzymać posiadane wartości dewizowe, o ile dopuszczalny jest ich wywóz za granicę. W tym wypadku do kontroli dewizowej

mają odpowiednie zastosowanie tryb i zasady przewidziane dla kontroli celnej wywozowej.

Rozdział 5.

Depozyty wartości dewizowych przy przekraczaniu granicy.

§ 22. 1. Przyjęcie nie dopuszczonych do wywozu, przywozu lub przewozu wartości dewizowych do depozytu w urzędzie celnym następuje:

- 1) pieniędzy polskich, tylko w wywozie — z obowiązkiem wydania ich uprawnionemu w takiej samej kwocie, lecz nie w tej samej postaci, w jakiej zostały zdeponowane,
- 2) innych wartości dewizowych — z obowiązkiem wydania ich uprawnionemu w tej samej postaci.

2. Na dowód przyjęcia wartości dewizowych do depozytu urząd celny wystawia imienny kwit depozytowy, zawierający odpowiednie pouczenie o terminie podjęcia depozytu i skutkach niepodjęcia go. Wzór kwitu depozytowego ustala Główny Urząd Celny.

§ 23. 1. Wydanie wartości dewizowych z depozytu może nastąpić za zwrotem kwitu depozytowego na żądanie deponenta zgłoszone w ciągu 1 roku od dnia złożenia wartości na przechowanie, jeżeli ustaliły okoliczności, które depozyt spowodowały (nastąpił powrót deponenta do kraju lub za granicę). Gdy okoliczności te nadal istnieją, wydanie wartości do rąk osoby trzeciej lub przesłanie ich za granicę nastąpić może tylko za zezwoleniem dewizowym.

2. Zezwala się na wydanie zdeponowanych w urzędach celnych przez cudzoziemców dewizowych wyjeżdżających z Polski krajowych środków płatniczych osobom stale zamieszkałym w kraju, którym zdeponowane środki płatnicze zostały następnie darowane. Warunkiem wydania ich jest złożenie urzędowi celnemu kwitu depozytowego wraz z pismem deponenta wskazującym na darowiznę, nie uwarunkowaną obowiązkiem dokonania przez obdarowanego jakichkolwiek świadczeń wzajemnych.

3. Krajowe środki płatnicze, zdeponowane w urzędach celnych przez osoby stale zamieszkałe w kraju, mogą być wydawane upoważnionym do odbioru przez deponenta osobom zamieszkałym w kraju bez zezwolenia dewizowego. W tym zakresie przepis ust. 1 nie ma zastosowania.

4. Zdeponowane pieniądze polskie mogą być podejmowane w którymkolwiek urzędzie celnym, z zachowaniem przepisów niniejszego paragrafu.

§ 24. Przejęcie na własność Państwa wartości dewizowych nie podjętych z depozytu w terminie stwierdza urząd celny, który przyjął je na przechowanie.

Rozdział 6.

Przepisy końcowe.

§ 25. Zezwala się na przekazywanie za granicę za pośrednictwem Narodowego Banku Polskiego równowartości pieniędzy polskich, posiadanych przez cudzoziemca dewizowego przy wyjeździe z Polski, a pochodzących z udokumentowanej wymiany przywiezionych przez cudzoziemca zagranicznych środków płatniczych, dokonanej przez uprawnioną polską placówkę wymiany walut. Warunkiem przekazania jest złożenie przez cudzoziemca dewizowego w urzędzie celnym posiadanej kwoty pieniędzy polskich, pisemnego zlecenia przekazania ich równowartości pod wskazany adres za granicą oraz dokumentów wymiany walut, z której te pieniądze pochodzą. Urząd celny przekazuje złożone pieniądze polskie, zlecenie przekazania i dokumenty wymiany do najbliższego oddziału Narodowego Banku Polskiego w celu wy-

konania zlecenia. Po otrzymaniu zlecenia przez oddział banku wszelką korespondencję w tej sprawie ze zleciennodawcą prowadzi Narodowy Bank Polski.

§ 26. Zarządzenie stosuje się odpowiednio do kontroli dewizowej wykonywanej przez organy Wojsk Ochrony Pogranicza w zakresie określonym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1962 r. w sprawie zlecenia organom Wojsk Ochrony Pogranicza wykonywania niektórych czynności należących do zakresu działania organów administracji celnej (Dz. U. Nr 14, poz. 61).

§ 27. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 25 sierpnia 1954 r. w sprawie trybu wykonywania kontroli dewizowej osób przekraczających granicę Państwa (Monitor Polski Nr 89, poz. 993).

§ 28. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

279

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 20 sierpnia 1966 r.

w sprawie wolnych od opłat przesyłek pocztowych wysyłanych przez żołnierzy lub pod ich adresem.

Na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz. U. Nr 8, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sprawę wolnych od opłat przesyłek pocztowych wysyłanych przez żołnierzy lub pod ich adresem normuje zarządzenie Ministra Łączności, wydane na podstawie art. 36 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności, ogłoszone w Dzienniku Łączności.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Łączności z dnia 21 listopada 1955 r. w sprawie wolnych od opłat przesyłek pocztowych wysyłanych przez żołnierzy lub pod ich adresem (Monitor Polski z 1956 r. Nr 1, poz. 8).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Łączności: w z. *K. Kozłowski*

280

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 27 września 1966 r.

w sprawie ustalenia kosztów budowy w 1964 i 1965 r. typowych obiektów gospodarczych na wsi o standardowym wyposażeniu dla określenia sumy skarbowych bonów inwestycyjnych, do której ogranicza się prawo do premii.

Na podstawie § 5 ust. 3 uchwały nr 156 Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1959 r. w sprawie emisji skarbowych bonów inwestycyjnych (Monitor Polski z 1959 r. Nr 45, poz. 208 i z 1960 r. Nr 90, poz. 406) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Dla określenia sumy skarbowych bonów inwestycyjnych, do której ogranicza się prawo do premii, ustala się koszt budowy w 1964 r. i 1965 r. typowych obiektów gospodarczych na wsi o standardowym wyposażeniu w wysokości:

1) zł 105.729 — budynku inwentarskiego według projektu typowego nr WB — 3327/I,

2) zł 73.453 — budynku stodoły według projektu typowego nr WB — 3365.

2. Dokumentacja projektowo-kosztorysowa oraz zasady kalkulacji, na której podstawie zostały ustalone koszty wymienione w ust. 1, przechowywane są w Ministerstwie Rolnictwa — Departament Inwestycji Budowlanych w Rolnictwie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. *S. Gucwa*

281

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 30 września 1966 r.

w sprawie lokalizacji stacji doświadczalnej oceny odmian.

Na podstawie § 11 uchwały nr 399 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1954 r. w sprawie organizacji gospodarki

nasiennej i zabezpieczenia rolnictwa w kwalifikowany materiał siewny zarządza się, co następuje: